

—¿I com la ha trobada a la malalteta? —continua apoiant-se en la balustrada i amb ganes de garlar llarg —. Està d'allò més refeteta ¿Oí?... Se li posa tot molt rebé, gràcies a Déu.

—Sí, està bon xic millor.

—La mort del nen, me ben creia que la faria recaure. Era de suposar. Però, no, no, és lo que jo li dic: ¡mentres te quedi el marit rail!... Són joves i estan al bo de gosar ¿fa?... Això de la canalla per a un matrimoni aixinses, és fruita del temps. Les soques quedint!

Al sentir semblantes apreciacions, després de la forta impressió que me'n duia de dalt, girant-me prest, no vareig poder estar-me de dir-li desde l'entrada estant, casi del mateix lloc on molt poc ans hi havia la caixeta amb l'albatet:

Escoltí'm una cosa. ¿Vostè que és d'aquí la serra, no s'ha punxat mai fent llenya al bosc?

—Prou. Més de quatre vegades.

—Doncs si el feix en lloc de fer-lo de les rames i brossa del bosc, el tingués de fer com jo de les sobres del patir de la gent, encare que de vegades no ho semblí, molt més fort se punxaria.

¡Es clar que aquella dona no em va entendre!

HERMENEGILD CARRERA I MIRÓ.

=====

A l'inaugurar aquestes planes, molt ens plau dedicar un record a la gaia festa dels Jocs Florals celebrats en la darrera Festa Major.



Senyorettes que composaven la Cort d'Amor